

Sygn. akt VII U 1675/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Karol Szwej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy
na skutek odwołania B. M.

od następujących decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.:

z dnia 7 października 2016 r. znak:(...)

z dnia 7 października 2016 r. znak:(...)

- oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 listopada 2016 r. **B. M.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 października 2016r., otrzymanej przez niego w dniu 15 października 2016 r. Odwołujący wskazał, że jest to jego drugie odwołanie, gdyż pierwsze, złożone w dniu 18 czerwca 2016 r., ZUS anulowało nie powiadamiając go o tym listownie (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 listopada 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.** wniósł o odrzucenie odwołania w trybie art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. oraz art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., ewentualnie o jego oddalenie w trybie art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczony złożył w dniu 2 listopada 2015 r. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej z 14 marca 2016 r. organ rentowy wydał w dniu 13 kwietnia 2016 r. decyzję znak:(...)na podstawie której odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że komisja lekarska nie uznała go za niezdolnego do pracy a ponadto nie spełnia on warunku stażu 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w 10-leciu przed złożeniem wniosku. W dniu 10 czerwca 2016 r. wpłynęło odwołanie ubezpieczonego, w wyniku którego Przewodniczący Komisji Lekarskich II Oddziału ZUS skierował sprawę do ponownego rozpatrzenia przez lekarza orzecznika. Orzeczeniem z dnia 11 lipca 2016r. lekarz orzecznik ustalił, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2017 r. z datą powstania tej niezdolności od 17 marca 2016 r., jednocześnie wskazując, że niezdolność ta nie pozostaje w związku

z wypadkiem przy pracy. Odwołujący nie wniósł sprzeciwu, wobec czego organ rentowy wydał w dniu 7 października 2016 r. decyzję o odmowie przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że zarówno w 10-leciu przed datą zgłoszenia wniosku, jak i 10-leciu przed datą powstania niezdolności nie udowodnił 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że w jego ocenie odwołania ubezpieczonego podlega odrzuceniu ze względu na niewskazanie numeru decyzji, od której się odwołuje, jak również fakt, że w jego sprawie orzeczenie wydał jedynie lekarz orzecznik, od którego nie wniesiono sprzeciwu (odpowiedź na odwołanie k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na wezwanie Sądu do uzupełnienia braków formalnych odwołania z dnia 8 listopada 2016 r. w piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2016 r. B. M. wyjaśnił, że nie zgadza się z decyzją ZUS, zgodnie z którą całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje z wypadkiem przy pracy. Odwołujący wskazał, że wypadek miał miejsce w dniu 28 marca 2009 r. i od tego czasu ma trudności w poruszaniu się i chodzi o kulach, ma również zawroty głowy, a dodatkowo w międzyczasie doznał udaru mózgu. Zaznaczył również, że szukał pracy, ale nigdzie nie chciano go przyjąć i nie ma z czego żyć. Wskazał ponadto, że posiada udokumentowany okres pracy w wymiarze ponad 28 lat (pismo procesowe odwołującego z 25.11.2016 r. k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2015 r. B. M. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

We wniosku odwołujący wskazał, że ubiega się o ww. świadczenie z ogólnego stanu zdrowia lub w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek o rentę z załącznikami k. 1-19 a.r.).

W toku postępowania zainicjowanego ww. wniosek odwołujący został skierowany do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 10 lutego 2016 r. stwierdził, iż nie jest on niezdolny do pracy. Odwołujący złożył sprzeciw od tego orzeczenia, w związku z czym skierowano go na badania do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 marca 2016 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika co do braku niezdolności do pracy. W oparciu o powyższe w dniu 13 kwietnia 2016 r. organ rentowy wydał dwie decyzje znak: I/20/045086991 na podstawie których odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniach obu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14 marca 2016 r. stwierdzającej, że nie jest on niezdolny do pracy. W przypadku decyzji dotyczącej renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia organ rentowy wskazał również, że ubezpieczony w 10-leciu przed datą zgłoszenia wniosku udowodnił jedynie 2 lata, 1 miesiąc i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych ustawą 5 lat (orzeczenia lekarzy orzeczników k. 3 i 7 a.r., decyzje ZUS z 13.04.2016 r. k. 55-56 a.r., sprzeciw k. 65 a.r. tom dokumentacji lekarskiej).

W dniu 10 czerwca 2016 r. B. M. złożył w ZUS (...) Oddział w W. odwołanie od obu decyzji organu rentowego z dnia 13 kwietnia 2016 r. W treści odwołania ubezpieczony wskazał, że podczas oczekiwania na decyzje przebywał w Szpitalu (...) w W. na Oddziale Neurologii w okresie od 17 do 25 maja 2015 r. Do odwołania załączył również kartę informacyjną z hospitalizacji ze wskazaniem, że został przyjęty do szpitala w ww. okresie z rozpoznaniem: udar niedokrwienny mózgu wieloogniskowy, naczyniopochodne uszkodzenie mózgu, cukrzyca typu II. Na skutek powyższego odwołania sprawa została skierowana do Przewodniczącego Komisji Lekarskiej (...) Oddział ZUS, który przyjął stanowisko, zgodnie z którym sprawę należy skierować do ponownego rozpatrzenia przez lekarza orzecznika w związku z wystąpieniem nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy. Odwołujący został poinformowany o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania (odwołanie z 10.06.2016 r. k. 57 a.r., karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 67 a.r. tom dokumentacji lekarskiej, stanowisko komórek merytorycznych ZUS k. 59 i 61 a.r., informacja z ZUS k. 62 a.r.).

Po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania lekarz orzecznik ZUS wydał w dniu 11 lipca 2016 r. orzeczenie, w którym wskazał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 lipca 2017 r. i ustalił datę powstania tej niezdolności na dzień

17 maja 2016 r. Jednocześnie wskazał, że całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 11.07.2016 r. k. 67 a.s.).

W wyniku powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wydał w dniu 7 października 2016 r. dwie decyzje. Decyzją znak: (...)organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia wskazując, że w 10-leciu przed datą zgłoszenia wniosku udowodnił jedynie 2 lata, 1 miesiąc i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, natomiast w 10-leciu przed datą powstania niezdolności udowodnił jedynie 2 lata, 4 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Decyzją znak: (...) organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wskazując, że lekarz orzecznik nie uznał, że stwierdzona u niego niezdolność do pracy pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy (decyzje ZUS k. 73-74 a.r.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii (k. 8 a.s.) oraz diabetologa i ortopedy (k. 22 a.s.) celem ustalenia czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 28 marca 2009 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa.

W oparciu o opinie biegłych i dokumentację medyczną Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący uległ wypadkowi przy pracy w dniu 28 marca 2009 r. Wypadek polegał na upadku na biodro i prawą nogę bardzo dużego ciężaru. Na skutek wypadku odwołujący doznał urazu w postaci złamania przezkrętarzowego kości udowej prawej. W trakcie hospitalizacji w okresie od 28 marca do 7 kwietnia 2009 r. odwołujący był leczony operacyjnie, przeprowadzono repozycję kości udowej prawej z zespoleniem. W związku z urazem ustalono 9% uszczerbek na zdrowiu. W związku z wypadkiem odwołujący pobierał świadczenia z ZUS: zasiłek chorobowy w okresie od 28 marca 2009 r. do 25 września 2009 r. oraz świadczenie rehabilitacyjne w okresie od 31 października 2009 r. do 25 maja 2010 r. Ponadto Sądu ustalił, że odwołujący od 10 lat choruje na cukrzycę. Z powodu uporczywych zawrotów głowy oraz drętwienia dłoni i stóp podjął leczenie w poradni neurologicznej od 2014 r. Badanie TK głowy z grudnia 2015 r. wykazało różnoczasowe ogniska naczyniowe w mózgu, bliznę korowo-podkorową prawym płacie czołowym. Przed badaniami odwołujący odbył konsultację neurologiczną na (...) z rozpoznaniem zawrotów głowy, zespołu zależności alkoholowej, bez cech świeżego udaru. W maju 2016 r. odwołujący był hospitalizowany z rozpoznaniem: udar niedokrwienny mózgu wielogniskowy, naczyniopochodne uszkodzenie mózgu, cukrzyca typ II. Od tamtej pory u odwołującego występuje afazja, zaburzenie równowagi i chwiejność chodu (dokumentacja medyczna odwołującego w aktach rentowych – tom dokumentacji lekarskiej, opinie biegłych sądowych: neurologa k. 18-19 a.s., diabetolog k. 36-37 a.s., ortopedy k. 58 a.s.).

W ocenie biegłego neurologa nie ma podstaw do orzekania niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy, przy czym jednocześnie z ogólnego stanu zdrowia odwołujący od maja 2016 roku jest całkowicie i trwale niezdolny do pracy. Biegły wskazał, że wieloletnimi schorzeniami jest cukrzyca z powikłaniami typu polineuropatii. Jednocześnie zaznaczył, że wskazane jest badanie odwołującego przez biegłego ortopedy oraz diabetologa. W opinii biegłej diabetolog odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od maja 2016 roku. Biegła wskazała, że w związku z rozpoznaną u niego cukrzycą odwołujący wymaga systematycznego leczenia i przestrzegania diety cukrzycowej, przy czym jednocześnie oceniła przebieg schorzenia jest stabilny. W ocenie biegłej cukrzyca pozostaje bez związku przyczynowego z wypadkiem przy pracy który miał miejsce 28 marca 2009 r., natomiast w trakcie trwania schorzenia pojawiły się powikłania cukrzycy w postaci polineuropatii cukrzycowej, a przebyty udar niedokrwienny mózgu z 2016 roku może pozostawać w związku przyczynowym z cukrzycą. Samo schorzenie cukrzycowe nie wywołuje utraty niezdolności do pracy, lecz z współistniejącymi zaburzeniami neurologicznym pogarszają ogólny stan zdrowia badanego w stopniu sprzeczającym całkowitą niezdolność do pracy od maja 2016 roku na stałe. Z kolei biegły ortopedy nie stwierdził u odwołującego istotnych odchyień w zakresie ortopedycznym. Wskazał,

że blizna po operacji prawego uda jest prawidłowo zagojone i z powodu przebytego złamania nie stwierdza niezdolności do pracy zarobkowej. W ocenie biegłego funkcja statyczna i dynamiczna prawej kończyny dolnej jest dobra i nie odbiega od funkcji kończyny dolnej lewej (opinie biegłych sądowych: neurologa k. 18-19 a.s., diabetolog k. 36-37 a.s., ortopedy k. 58 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił również następujące tytuły ubezpieczeń odwołującego:

- od 22 marca 1989 r. do 28 kwietnia 2006 r. – działalność gospodarcza
- od 24 czerwca 2008 r. do 17 lipca 2008 r. – (...) Sp. z o.o., umowa o pracę;
- od 8 stycznia 2009 r. do 22 października 2010 r. – (...) 21 Sp. j. C. W.I.G. w Z., umowa o pracę;
- od 15 maja 2011 r. do 16 listopada 2011 r., od 9 marca 2015 r. do 10 kwietnia 2015 r. oraz od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r. – absolwent pobierający stypendium w okresie skierowania przez PUP na szkolenie lub odbycie stażu;
- od 1 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. – Przedsiębiorstwo Usługowe (...) -Hut S.A., umowa o pracę.

(zaświadczenie z PUP w W. k. 15 a.r., świadectwo pracy k. 14 a.r., poświadczenia dla celów emerytalno-rentowych k. 23, 30, 32, 47, 49 i 52 a.r.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, obejmujący w szczególności dowody z dokumentów, w tym zwłaszcza dokumentacji lekarskiej odwołującego znajdującej się w aktach rentowych oraz, a także w oparciu o opinie biegłych sądowych. Sąd uznał tak zebrane w sprawie dowody za wiarygodne, gdyż ich treść nie budziła zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony postępowania. Miało to miejsce również w stosunku do opinii biegłych, które Sąd ocenił jako zasadne, rzetelne i sporządzone w sposób fachowy. Biegli analizowali stan zdrowia odwołującego w oparciu o wyniki przeprowadzonych na jego osobie badań oraz z uwzględnieniem dokumentacji medycznej.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. M. było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa odwołującego się do świadczeń z tytułu niezdolności do pracy. Na podstawie złożonego w ZUS wniosku z dnia 2 listopada 2015 r. odwołujący domagał się przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia lub z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 28 marca 2009 r.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd nie znalazł podstaw do odrzucenia wniesionych przez ubezpieczonego odwołań od skarżonych decyzji z dnia 7 listopada 2015 r. na podstawie art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. oraz art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. zgodnie z żądaniem organu rentowego. W toku postępowania ubezpieczony sprecyzował, że odwołuje się od decyzji organu, na podstawie którego odmówiono mu prawa do renty, co mając na względzie brak innych wniosków odwołującego kierowanych do ZUS Sąd uznał za wystarczające dookreślenie rozstrzygnięcia organu rentowego, które odwołujący kwestionował. Sąd zważył również, że w sprawie B. M. pierwotnie wydano decyzje odmowne w przedmiocie prawa do świadczeń rentowych już w kwietniu 2016 roku, od których odwołał się w czerwcu 2016 roku podnosząc nowe okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia. W tych okolicznościach Sąd uznał za konieczne rozpoznanie odwołania, przy czym na skutek przeprowadzonego w sprawie postępowania uznał jednak, że nie było ono zasadne.

Kwestia nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia została uregulowana w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm. – dalej jako ustawa emerytalna). Zgodnie z treścią tego przepisu renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

W art. 58 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej przewidziano wyjątki od powyższej reguły. Zgodnie z pierwszym z wymienionych przepisów jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Z kolei w myśl drugiego z wymienionych przepisów przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei kwestie związane z nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustawodawca uregulował w ustawie z dnia

30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1773 – dalej jako ustawa wypadkowa). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Za wypadek przy pracy, zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Dokonanie oceny niezdolności do pracy ubezpieczonego powinno nastąpić przy uwzględnieniu regulacji art. 12 ustawy emerytalnej, zgodnie z treścią którego niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Kierując się powyższym w toku postępowania Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, diabetologii oraz ortopedii oraz dokonaną przez nich analizę dokumentacji medycznej odwołującego obrazującej historię rozpoznanych u niego schorzeń oraz przebiegu ich leczenia. W oparciu o te ustalenia Sąd stwierdził, iż jest bezspornym, że B. M. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a niezdolność ta została wywołana schorzeniem w postaci udaru niedokrwiennego mózgu, którego odwołujący doznał w dniu 17 maja 2016 r. Okoliczność ta została stwierdzona przez lekarzy orzeczników ZUS w trakcie ponownego rozpoznania wniosku o rentę z dnia 2 listopada 2015 r., a ich stanowisko w tym zakresie zostało potwierdzone przez biegłych sądowych w niniejszym postępowaniu.

W kontekście powyższego Sąd zważył, że odwołujący spełnia przesłanki określone w art. 57 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej. Niewątpliwie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy, a niezdolność ta powstała w dniu 17 maja 2016 r., a więc w okresie 18 miesięcy po ustaniu ostatniego tytułu ubezpieczenia, jakim był stosunek pracy łączący odwołującego z Przedsiębiorstwem Usługowym (...) S.A. Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika jednak, że odwołujący nie spełnia przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, gdyż ani w dziesięcioleciu przypadającym przed ustaloną datą powstania niezdolności do pracy, ani też w dziesięcioleciu przypadającym przed datą złożenia wniosku o rentę, tj. w okresie nie legitymuje się wystarczającym stażem pracy (sumą okresów składkowych i nieskładkowych). W dniu powstania niezdolności do pracy odwołujący miał ponad 30 lat, wobec czego

zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej powinien wykazać łączny staż pracy w wymiarze co najmniej 4 lat. Tymczasem z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że w okresie przypadającym na dziesięciolecie przed złożeniem wniosku o rentę (tj. w okresie od 2 listopada 2005 r. do 2 listopada 2015r.) odwołujący posiada staż pracy w wymiarze 4 lat, 8 miesięcy i 10 dni, zaś w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy (tj. w okresie od 17 maja 2006 r. do 17 maja 2016 r.) w wymiarze 3 lat, 1 miesiąca i 5 dni. Ustalenia Sądu w tym zakresie były nieco inne niż dokonane przez ZUS, który ustalił niższy wymiar stażu pracy przypadający na 10-lecie przed złożeniem wniosku o rentę oraz powstaniem niezdolności do pracy, nie miało to jednak znaczenia o tyle, że mimo różnic w ustaleniach dotyczących tej kwestii w dalszym ciągu odwołujący nie spełnia wymogu posiadania 5 lat stażu pracy. W przypadku odwołującego nie zachodziły również przesłanki do zastosowania wyjątków przewidzianych w art. 58 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej, gdyż stwierdzona u niego niezdolność do pracy nie powstała przed 18 rokiem życia, jak również nie legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 30 lat.

Odwołujący nie spełnia również przesłanki do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że stwierdzona u odwołującego niezdolność w stopniu całkowitym nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 28 marca 2009 roku, lecz wiąże się ze schorzeniem w postaci udaru niedokrwiennym mózgu, który nastąpił w dniu 17 maja 2016 r. W tym kontekście Sąd miał na względzie opinię biegłego ortopedy, który wskazał, że stan zdrowia narządu ruchu odwołującego w tym zakresie nie wykazuje istotnych dysfunkcji a uraz prawej nogi uległ wygojeniu i aktualnie nie wywołuje u odwołującego niezdolności do pracy choćby w stopniu częściowym. Znajduje to również potwierdzenie w opiniach pozostałych biegłych, w szczególności biegłego neurologa, który niezdolność do pracy wiązał z doznanym przez odwołującego udarem mózgu z maja 2016 r. W konsekwencji powyższego Sąd nie miał podstaw do odmiennej oceny stanu zdrowia odwołującego, niż wynikało to z przedmiotowych opinii. Jak wspomniano wyżej, w postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy, a co za tym idzie również weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Podstawowym więc dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. Opinia biegłego jest specyficznym dowodem, którego ocena przebiega według odmiennych kryteriów, właściwych tylko dla opinii biegłych. Dowód tego rodzaju podlega oczywiście ocenie sądu, ale tylko pod względem fachowości osoby, która ją sporządziła, dokładności przeprowadzonych badań, rzetelności oraz logiczności, jak też sposobu motywowania i stopnia stanowczości wyrażonych w opinii biegłego wniosków. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r. III AUa 258/17).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał zaskarżone decyzje organu rentowego za zasadne. Mimo stwierdzonej u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy nie spełnia on pozostałych przesłanek koniecznych do nabycia prawa do świadczeń, o które się ubiegał. Nie legitymuje się bowiem stosownym stażem pracy w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, co wyklucza możliwość stwierdzenia, że przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a jednocześnie stwierdzona u niego niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 28 marca 2009 r., tym samym nie spełnia przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie B. M.
na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującemu z pouczeniem.